

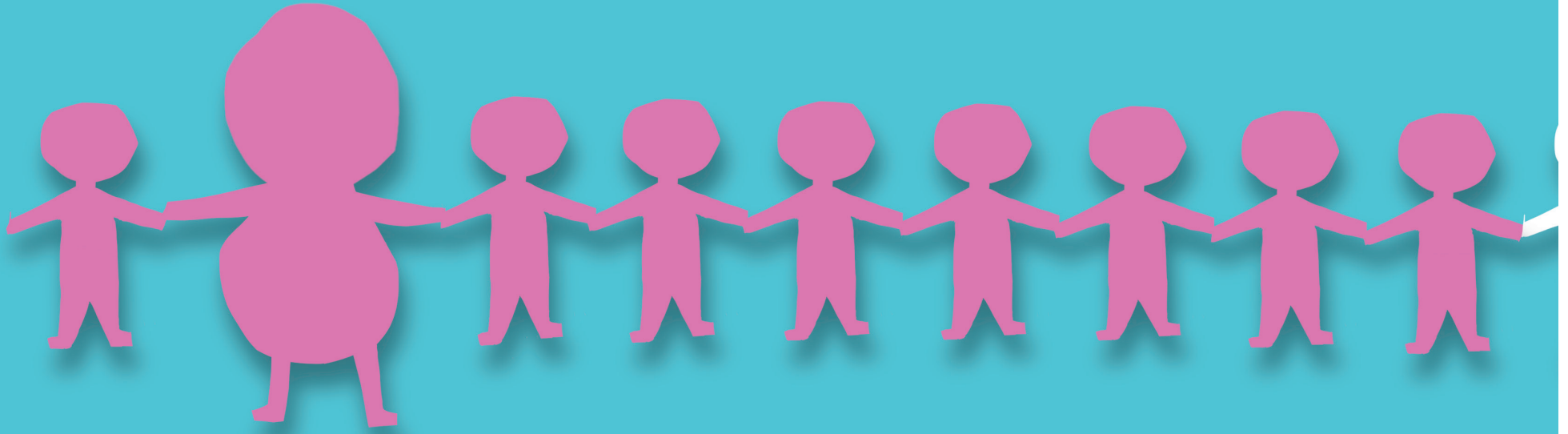
Bu proje Avrupa Birliđi ve Türkiye Cumhuriyeti tarafından finanse edilmektedir.



Eđitime Erken Eđitimle Başla

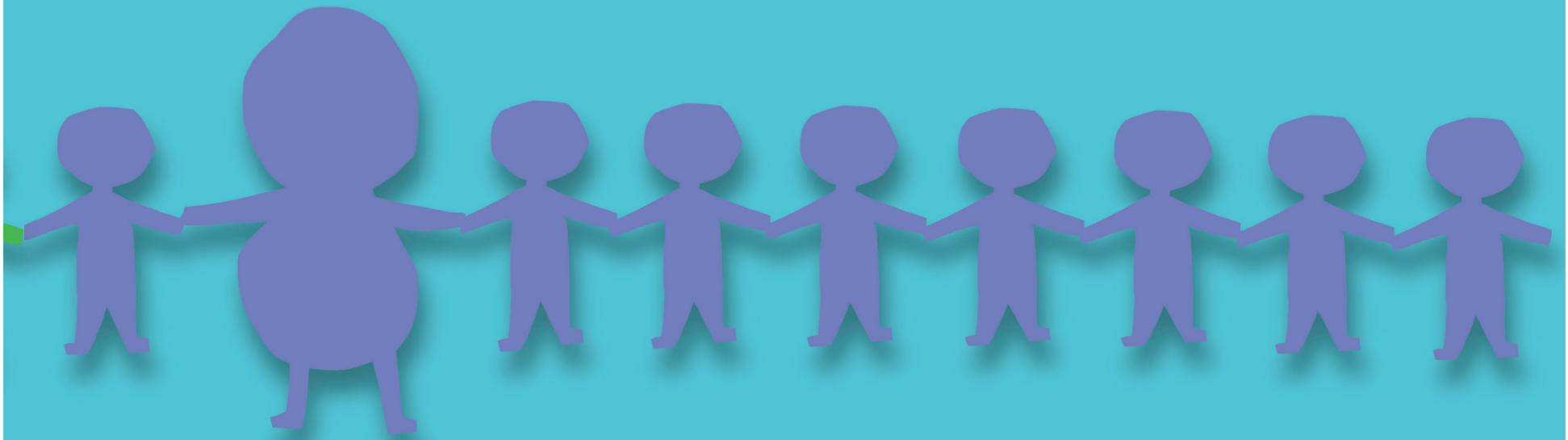
# Sefer Dede





**“Bu yayın, Avrupa Birliđi ve Türkiye Cumhuriyeti’nin ortak finansmanıyla hazırlanmıştır.  
Yayının içeriği yazarların sorumluluğunda olup hiçbir şekilde Avrupa Birliđi ve  
Türkiye Cumhuriyeti’nin resm görüřünü yansıtmak zorunda deđildir.”**







# Sefer Dede









Bütün mahalleli onun yolunu gözlerdi.

Sefer Dede kaptandı.

Uzak yerlere uzun yolculuklara çıkar,

her dönüşünde çocuklara kucak dolusu hediyeler getirirdi.

Çünkü Sefer Dede çocukları çok severdi.











Çeşit çeşit oyuncaklar, renk renk boyalar,  
mızıklar, yapbozlar, kutu oyunları elden ele dolaşır;  
evin bahçesi çocuk kahkahalarıyla çin çin çinlardı.  
Çocukların sevinci ona yeter de artardı.











Kışın evin geniş salonu  
çocuklar ve anne babalarla dolar taşardı.  
Sobada kestaneler çıtırdar,  
Sedef Nine bardaklara gelincik şerbeti doldururdu.  
Masallar, hikâyeler  
Sefer Dede'nin sesinden odaya yayılırdı.



Yazın bahçede, kazanlarda mısırlar kaynardı.  
Çocukların kimisi saklambaç, kimisi ebelemece oynar,  
kimisi hop hop ip atlar, kimisi top kovalardı.  
Bazısı kayısı toplar, bazısı elindeki elmayı dişlerdi.  
Sonra Sefer Dede herkesin çok sevdiği hikâyelerden anlatırdı.













Gün geldi, Sefer Dede artık uzaklara gidemez oldu.  
Sonra yavaş yavaş bazı şeyleri unutmaya başladı.  
Bu duruma herkes, en çok da çocuklar üzüldü.  
Sefer Dede pencerenin önünde oturuyor,  
bütün gün bahçeyi seyrediyordu.  
Ama çocukların seslerini duyduğunda,  
onların adlarını hatırlamasa da yüzünü bir sevinç kaplıyordu.  
O zaman Sedef Nine'nin de yüzü gülüyordu.









HEY

HEY

HEY!

Çocuklar Sefer Dede'nin yüzü hep gülsün istiyorlardı.

Bir gün biri rüzgârla savrulan perdesine bir not ilişirdi.

Notta şöyle yazıyordu:

"Sefer Dede, Sefer Dede

Hikâyeler nerede?

Bir bak pantolonunun cebine!

Bulamazsan gel cevizin dibine

Bizden hikâye dinlemeye!"

Hey hey hey!

Çok sevindi buna Sefer Dede,

heyecanla gitti hikâye dinlemeye.







PAT  
PAT  
PAT

Bir başka gün biri rüzgârla savrulan perdesine bir resim ilişti.

Resimde çocuklar salıncağın önüne sıra sıra dizilmişti.

Altında şöyle yazıyordu:

“Sefer Dede, Sefer Dede

Hikâyeler nerede?

Bir bak çekmecenin dibine!

Bulamazsan gel salıncağın önüne

Bizden hikâyeye dinlemeye!”

Çok sevindi buna Sefer Dede,

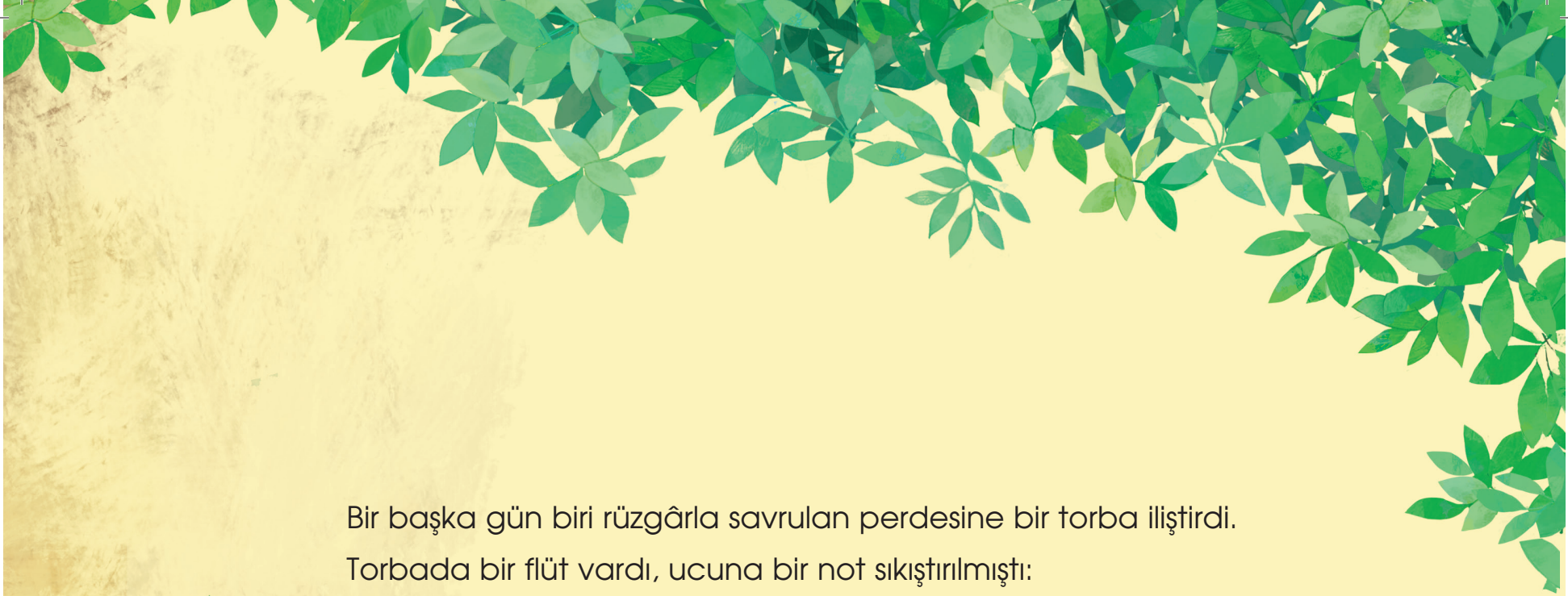
pat pat pat

koştu gitti hikâyeye dinlemeye.









Bir başka gün biri rüzgârla savrulan perdesine bir torba iliştiirdi.  
Torbada bir flüt vardı, ucuna bir not sıkıştırılmıştı:

“Sefer Dede, Sefer Dede  
Haydi başla çalmaya!  
Bir çık da bak avluya,  
Sen de katıl şarkıya!”

Çok sevindi Sefer Dede buna,  
flütü öttürerek başladı şarkıya.  
Trallal laaaaa!









Çocuklar ona her şeyi hatırlatamadı  
ama her gün bir gülücük kondurdular yanaklarına.





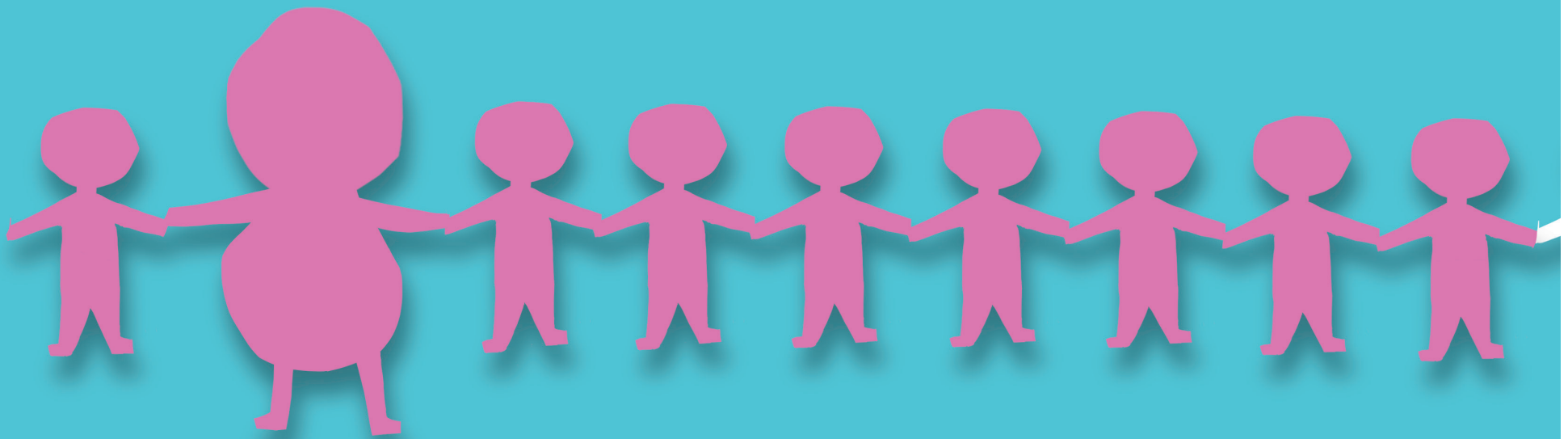




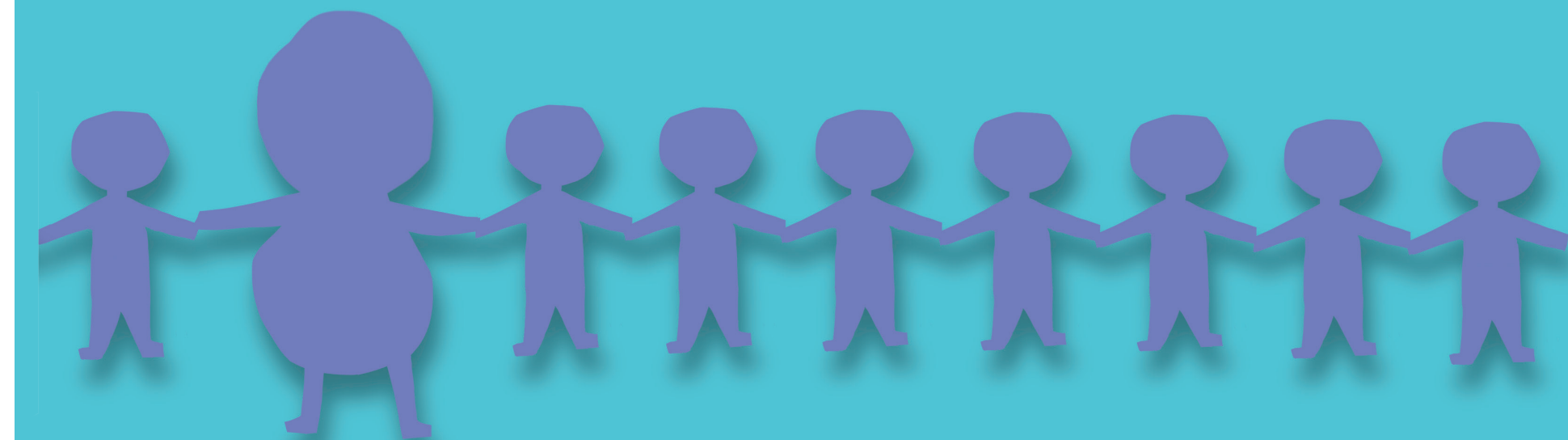
O bahçede artık herkes aynı yaşta sanki.  
Kucaklamış hepsi sevgiyle birbirini.  
Çocuklar bir zamanlar dededen dinlediklerini,  
şimdi ona anlatıyormuş neşeli neşeli.















Bütün mahalleli onun yolunu gözlerdi.  
Sefer Dede kaptandı.  
Uzak yerlere uzun yolculuklara çıkar,  
her dönüşünde çocuklara kucak dolusu hediyeler getirirdi.  
Çünkü Sefer Dede çocukları çok severdi.



İNSAN KAYNAKLARININ  
GELİŞTİRİLMESİ  
PROGRAM OTORİTESİ



unicef   
her çocuk için

